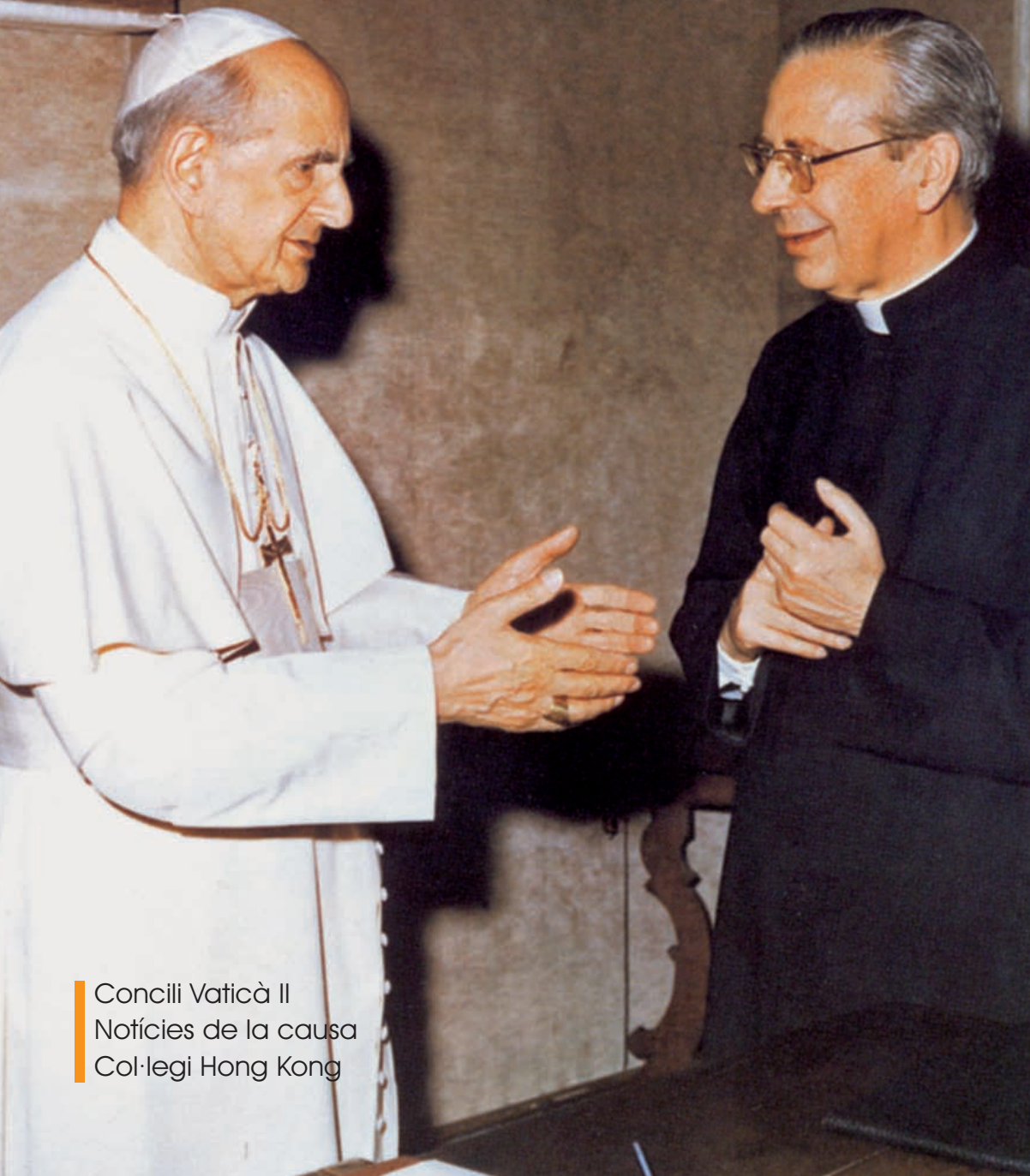

Álvaro del Portillo

Full Informatiu núm. 6

Concili Vaticà II
Notícies de la causa
Col·legi Hong Kong

3 EDITORIAL

4 CONCILI
VATICÀ II

7 CANONITZACIÓ

10 AVENTURA DE FE

14 FAVORS

Monsenyor Álvaro del Portillo va néixer a Madrid l'11 de març de 1914. Era enginyer de Camins i doctor en Filosofia i en Dret Canònic.

Es va incorporar a l'Opus Dei el 1935.

El 25 de juny de 1944 va ser ordenat sacerdot, i dos anys després va fixar la seva residència a Roma, on va col·laborar directament amb sant Josepmaria Escrivà de Balaguer, fundador de l'Opus Dei.

El seu servei a l'Església es va manifestar, a més, en la dedicació als encàrrecs que li va confiar la Santa Seu i, de manera especial, en una activa participació en els treballs del Concili Vaticà II. El 1975, després de la mort de sant Josepmaria, va ser escollit per succeir-lo en el govern de l'Opus Dei. El 6 de gener de 1991 el Sant Pare Joan Pau II li va conferir l'ordenació episcopal. El govern pastoral del Servent de Déu es va caracteritzar per la fidelitat a l'esperit del fundador i per l'afany per estendre arreu del món els apostolats de la Prelatura i la crida a la santedat en la vida ordinària.

El matí del 23 de març de 1994, poques hores després de tornar d'una peregrinació a Terra Santa, el Senyor va cridar aquest servent bo i fidel. El mateix dia, el Sant Pare Joan Pau II va acudir a resar davant les seves restes mortals, que ara reposen a la Cripta de l'església prelatícia de Santa Maria de la Pau, a Roma.

EDITORIAL

És fàcil, quan es contempla la vida de don Álvaro, ressaltar la virtut de la fidelitat a Déu i a l'Església a través de l'esperit de l'Opus Dei i del que ell anomenava el "conducte reglamentari": sant Josepmaria.

Don Álvaro va aprendre del fundador de l'Opus Dei a viure heroicament l'amor a l'Església i al Sant Pare. Ho ha afirmat el Cardenal Ruini, Vicari del Papa per a la Diòcesi de Roma fins a l'any 2008: "El servei actiu que don Álvaro va prestar sempre a l'Església de Roma i la diligència amb què va donar suport a les iniciatives del Sant Pare en la seva diòcesi eren part de l'amor a l'Església que havia après de sant Josepmaria".

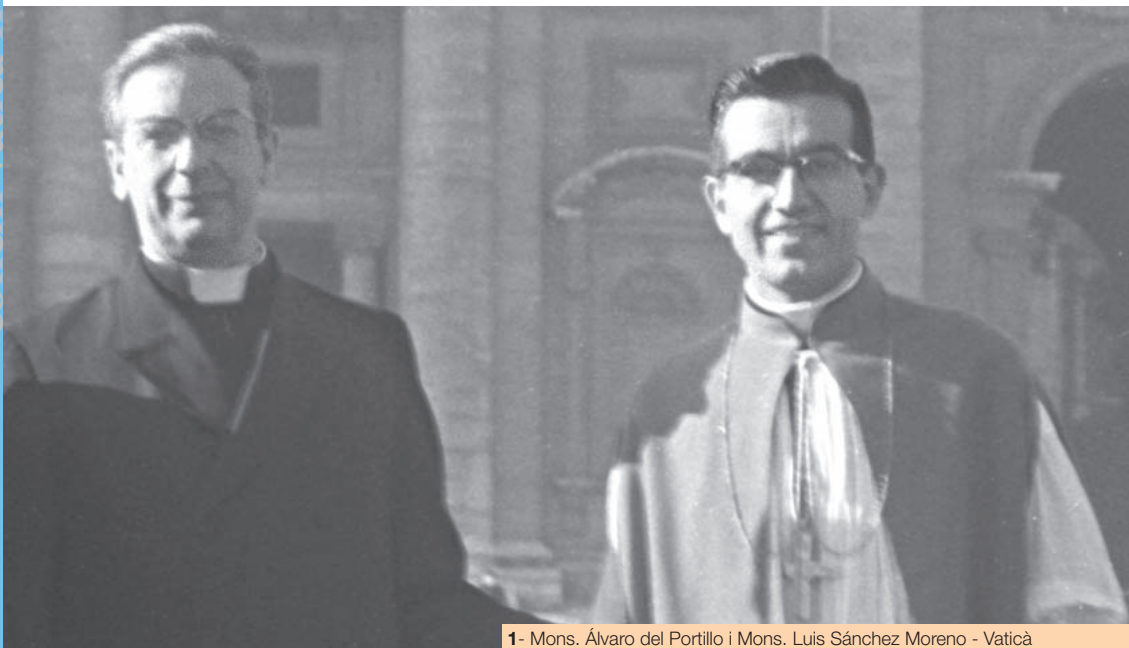
Un amor i un exemple de fidelitat a la seu de Pere que es van posar de manifest especialment durant el Concili Vaticà II, en què el Servent de Déu va donar prova d'un profund sentit de la comunió eclesial amb el seu intens treball en favor de l'Església i del Romà Pontífex. Posteriorment, l'entrega als encàrrecs de la cúria, la pregària personal pel Sant Pare i l'Església, i la contínua petició, als seus fills i a tots els catòlics, d'oracions per la persona i intencions del Sant Pare i per l'Església sencera, van fer sempre de don Álvaro, amb paraules de Mons. Padilla, Bisbe de Veracruz, "un home que ha estimat l'Església, ha cregut en l'Església, ha respost amb la seva esperança en l'Església com a Cos Místic de Crist".

EN EL CONCILI VATICÀ II (1962-1965)

Anys intensos, de molta feina, com a Secretari General de l'Opus Dei i com a Secretari de la Comissió conciliar sobre el clergat

concili vaticà II

1 - Mons. Álvaro del Portillo i Mons. Luis Sánchez Moreno - Vaticà

El 28 octubre de 1958 era elegit Sant Pare Joan XXIII. Uns mesos després, el 25 de gener de 1959, el nou Pontífex va anunciar la convocatòria d'un concili ecumènic a l'Església.

El 28 abril de 1959 don Álvaro va ser rebut en audiència per Joan XXIII. Era el preludi d'una nova etapa de treball a la Santa Seu. En efecte, poc després va ser nomenat membre de diverses comissions antepreparatories del Concili. A partir d'aquest moment, i de forma més intensa a mesura que s'acosta l'inici de la gran Assemblea ecumènica, la dedicació del Servent de Déu als diversos

treballs a la Santa Seu va anar en augment: reunions, sessions de treball, estudi i redacció de vots, proposta de textos...

Alhora, va mantenir el càrrec com a Secretari General de l'Opus Dei. És fàcil adonar-se que va haver de treure el màxim partit a la capacitat d'aprofitar el temps. Escrivia, el novembre d'aquell any, a la seva germana Pilar: *la Santa Seu m'ha confiat un nou encàrrec, que em treu fins a l'últim minut lliure que pogués utilitzar per coses particulars* (carta a Pilar del Portillo, 22-XI-1959).

El 1960, Joan XXIII va crear les Comissions preparatòries, per tal que analitzessin totes

les propostes i prepararessin els esquemes dels documents que el Concili estudiaria. Don Álvaro també va ser nomenat membre d'una d'aquestes comissions.

Els treballs preparatoris del Concili Vaticà II anaven avançant amb una intensitat creixent, i amb ells augmentava el ritme del treball a què estava subjecte don Álvaro, fins al punt que la seva salut se'n va començar a ressentir. L'11 d'octubre de 1962 va tenir lloc la solemne inauguració del Concili, presidida per Joan XXIII, en què van participar més de dos mil bisbes d'arreu del món.

Don Álvaro va ser nomenat Secretari de la comissió "De disciplina cleri et populi christiani", i perit de dues més. A partir d'aquest dia, les sessions plenàries i els treballs de les diferents comissions van ocupar bona part dels matins del Servent de Déu, i sovint també les tardes.

La primera sessió conciliar va acabar el 8 de desembre. No es van acabar, però, les tasques de don Álvaro. La Comissió Coordinadora del Concili va decidir, el gener de 1963, reunir en un de sol els tres esquemes sobre els sacerdots que havia elaborat la Comissió preparatòria. El Servent de Déu, en qualitat de Secretari de la Comissió corresponent, es va posar a treballar-hi ja en els primers mesos de 1963.

Iniciada ja la segona sessió conciliar, a la tardor, la Comissió Coordinadora va decidir que havia de reduir aquest text a unes simples proposicions. Els primers mesos de 1964 van veure el Servent de Déu dedicat a aquest treball en el si de la Comissió conciliar, per tal de sintetitzar tota la doctrina sobre el sacerdoti en deu breus punts.

El 14 de setembre de 1964 va començar la tercera sessió del Concili Vaticà II. Els dies 13, 14 i 15 d'octubre es va discutir a l'aula conciliar el breu document dedicat als sacerdots: dels 17 esquemes inicials sobre els preveres s'havia passat primer a tres esquemes preparatoris, sintetitzats després en un sol

document, i comprimit finalment en aquestes deu proposicions. La reacció dels Pares conciliaris va ser clara: un assumpte d'importància tan capital per a l'Església com és el sacerdoti ministerial no podia ser tractat d'una manera tan expeditiva. Convenia preparar un nou text, ampli, de manera que tractés tots els aspectes de la vida i ministeri dels sacerdots, i s'havia de lliurar abans del final de la tercera sessió.

No és fàcil descriure l'esforç que va suposar, per a tots els membres de la Comissió, fer aquest treball en un lapse de temps tan breu. Tampoc és senzill imaginar la tasca que va recaure sobre don Álvaro, secretari d'aquest grup de treball: coordinar la Comissió conciliar, formada per personalitats de relleu en el món eclesiàstic i teològic, no era gens fàcil. El Servent de Déu va saber escoltar les diverses propostes, valorar els aspectes positius de

2 - Sant Josepmària, el Card. Franz Koenig, arquebisbe de Viena i D. Álvaro - Roma

totes, reconduir les postures contràries fins a trobar punts de convergència, per finalment arribar a propostes comunes positives. El 20 de novembre, un dia abans del final de la tercera sessió del Concili, es lliurava el projecte de decret.

El 14 de setembre de 1965 s'iniciava la darrera sessió conciliar, i el 12 de novembre l'estudi del decret sobre els sacerdots. Per als membres de la Comissió, van ser dies extenuants, en què s'havien de recollir els suggeriments dels Pares conciliars, examinar-los i proposar noves versions dels textos, tot en terminis de temps molt reduïts, jornades de treball que s'acabaven bastant més tard de la mitjanit, corregint textos, preparant respostes, revisant proves d'impremta...

Tants esforços van tenir el seu premi quan el 7 de desembre, en l'última sessió plenària, el decret *Presbyterorum Ordinis* va ser aprovat amb 2.390 vots favorables sobre un total de 2.394.

L'endemà, Pau VI clausurava el Concili Vaticà II, després de promulgar 4 Constitucions, 8 Decrets i 4 Declaracions. Acabava una etapa de treballs i discussions, i se n'obria una altra plena d'expectatives i il·lusions.

Uns dies després, el Card. Ciriaci, president de la Comissió conciliar sobre el clergat, escrivia una carta a don Álvaro per agrair els seus esforços en el si de la Comissió. Deia el Cardenal: *Reverendíssim i estimat don Álvaro, amb l'aprovació definitiva del 7 de desembre passat, gràcies a Déu s'ha tancat feliçment el gran treball de la nostra Comissió, que ha pogut conduir així a bon port el seu decret, el darrer en el temps, però no en importància entre els decrets i constitucions conciliars. N'hi ha prou de considerar la votació gairebé plebiscitària del text, tan contrastat per coneguts motius, que passarà a la història com una nova confirmació conciliar –amb gairebé la unanimitat de sufragis– del celibat eclesíastic i de l'elevada missió del sacerdocí.*

Sé bé quina part ha tingut en tot això el seu treball intel·ligent, tenaç i delicat, que, sense deixar de respectar la llibertat d'opinió dels altres, no ha deixat de seguir una trajectòria de fidelitat als grans principis de l'espiritualitat sacerdotal. En referir-ho al Sant Pare, no deixaré d'assenyalar tot això. Mentrestant, desitjo que li arribi a vostè, amb un calorós aplaudiment, el meu més sentit agraïment (Carta del Card. Ciriaci a don Álvaro del Portillo, 14-XII-1965).

Francesc Castells i Puig

3

4

3 Plenària del Concili Vaticà II

4 Sant Josepmaria, el Card. Miguel Darío Miranda, Arquebisbe de Mèxic i D. Álvaro - Roma

1 - La fase diocesana de la causa - Palau del Laterà - 26 de juny de 2008

El 26 de juny de 2008, festa de Sant Josep-maria Escrivà de Balaguer, va ser clausurat el procés instructor portat pel Tribunal de la Diòcesi de Roma sobre la vida i virtuts de don Álvaro. L'acte, celebrat al palau del Laterà, va ser presidit pel Card. Camillo Ruini, en una de les seves últimes intervencions oficials com a Vicari de la Diòcesi del Papa. A la cerimònia hi van ser presents el prelat de l'Opus Dei, Mons. Javier Echevarría i diverses autoritats eclesiàstiques, a més de nombrosos fidels de la Prelatura i d'amics del Servent de Déu.

En el seu discurs, el Card. Ruini va repassar les fites fonamentals de la biografia de don Álvaro. A tall de síntesi, va afirmar que la seva vida ***“va ser un exemple de fidelitat en el seguiment de l'esperit de santificació en el treball i en la vida ordinària”***. A més, també va voler recordar alguna de les ocasions en què es van entrevistar: ***“No oblidaré l'afecte de don Álvaro quan venia a aquest lloc, a visitar el Vicariat. Les seves visites deixaven sempre un testimoni de la seva dedicació a Crist”***.

Unes setmanes més tard el Tribunal de la Prelatura de l'Opus Dei va clausurar les sessions, en un acte que va presidir el Prelat i que va

tenir lloc a l'aula magna Joan Pau II de la Universitat Pontifícia de la Santa Creu.

Durant quatre anys, tant el Tribunal de la Prelatura com el del Vicariat de Roma, han recollit les proves referents a la santedat de don Álvaro. Entre aquestes, a més dels escrits del Servent de Déu i altres documents, s'ha pres declaració a nombrosos testimonis.

Molts d'aquests testimonis s'han obtingut directament a Roma; altres en canvi, a través de la col·laboració dels corresponents tribunals de les Diòcesis on es trobaven els testimonis, com és el cas de Madrid, Pamplona, Fàtima, Montreal, Quito, Sydney, Varsòvia i Washington.

Un cop acabada la fase instructora, comença la redacció de la *positio super vita et virtutibus*, és a dir, la síntesi sistemàtica de les proves que sorgeixen de la investigació processal efectuada sobre la manera com el Servent de Déu ha viscut les virtuts cristianes en grau heroic. Al moment oportú, la *positio* serà presentada davant la Congregació per a les Causes dels Sants pel Postulador de la causa, Mons. Flavio Capucci. Un cop estudiada, la Congregació es pronunciarà sobre l'heroïtat de les virtuts del Servent de Déu.

3

6

4

7

5

- 2 Aula magna Joan Pau II de la Universitat Pontifícia de la Santa Creu - 7 d'agost de 2008
- 3 Mons. Javier Echevarría signa el decret de cloenda de la fase instructora de la causa per part del Tribunal de la Prelatura - 7 d'agost de 2008
- 4 Mons. Flavio Capucci, Postulador de la causa - 26 de juny de 2008
- 5 El Card. Camillo Ruini i Mons. Javier Echevarría - 26 de juny de 2008
- 6 El Card. Camillo Ruini clausura el procés instruït al Tribunal del Vicariat - 26 de juny de 2008
- 7 El prelat de l'Opus Dei presideix el tribunal com Ordinari competent per instruir la causa - 7 d'agost de 2008

UNA AVENTURA DE FE

Tak Sun Secondary School, a Hong Kong, una iniciativa educativa nascuda amb l'impuls de don Álvaro

col·legi hong kong

Honk Kong - Col·legi Tak Sun

“El que esteu fent aquí és una gran ajuda per a l'Església a la Xina”, va dir el Bisbe de Hong Kong, Cardenal Joseph Zen, quan va anar, fa tres anys, a celebrar la Missa solemne d'acció de gràcies amb motiu del cinquè aniversari de Tak Sun Secondary School.

En els seus vuit anys de vida, Tak Sun Secondary School s'ha desenvolupat notablement. Ara disposa gairebé d'un miler d'alumnes, uns setanta professors i el personal no docent necessari per a la seva bona gestió.

Al mateix temps que creixia el nombre d'alumnes, també ha crescut el percentatge de catòlics: són gairebé el vint per cent, molt més que la mitjana de Hong Kong, sis per cent; entre els professors, gairebé un terç són catòlics. Cada any, hi ha uns quants pares, professors i alumnes que es bategen durant la Pasqua. A més de classes de catecisme per a diferents grups d'alumnes i professors, es tenen diverses activitats per tal de donar a conèixer als altres la fe catòlica. El creixement de Tak Sun Secondary School és paral·lel al de

l'escola d'ensenyament primari, el que existia quan, al començament dels anys noranta, un grup de professionals, entre els quals hi havia alguns fidels de l'Opus Dei, es van fer càrrec de la seva gestió, amb l'impuls de don Álvaro. L'escola, Tak Sun School, que gaudia ja de setanta anys d'història, tenia aleshores uns mil dos-cents alumnes, més quatre-cents al parvulari.

En els primers passos de l'escola, la proximitat, les pregàries i l'afecte paternal de don Álvaro es van fer molt presents. Poc

després que la nova gerència comencés a administrar Tak Sun School, don Álvaro se'n va anar al cel, però des d'allà continua impulsant la tasca a l'escola. Ara, moltes persones li tenen una gran devoció.

No falten històries de conversions gràcies a la seva intercessió. Tak Sun, que en xinès vol dir “confiança”, també es pot entendre com “fe”. Sembla un nom apropiat per a l'escola, no només perquè es necessita molta fe per veure la grandesa de la tasca, a pesar –o millor dit a través– dels molts quefers de cada dia, sinó

també perquè, gràcies a l'escola, es fa un gran apostolat *ad fides*. L'impuls de don Álvaro ha estat decisiu. Al començament va veure la transcendència que tindria en el futur aquesta gran aventura en la qual es van embarcar els pocs membres de l'Opus Dei que hi havia a Hong Kong.

La “**gran ajuda per a l'Església a la Xina**” a què es referia el Cardenal de Hong Kong és, sens dubte, la tasca de propagació i aprofundiment en la fe que es fa a l'escola: una tasca que, sense don Álvaro, no seria la realitat que ara veiem.

F AVORS DE DON ÁLVARO

Va aconseguir plaça a la universitat

El meu germà va acabar el batxillerat. Jo no podia inscriure'l en una universitat privada per manca de diners. Som orfes i sóc la germana gran. Vam demanar diners a alguns parents, però sense resultat.

Un sacerdot em va aconsellar resar per la intercessió de don Álvaro. Vaig començar una novena. Tenia molta pau i tranquil·litat. Abans d'acabar, el meu germà va aconseguir plaça en una de les millors escoles privades de la ciutat per seguir els estudis que volia i, a més, va obtenir una beca.

He continuat amb la novena per agrair el favor

a don Álvaro. Estic molt agraïda per aquest favor i també per altres de més petits que m'ha concedit.

G.L. Abidjan (Costa d'Ivori)

Tres en un

Don Álvaro és el meu intercessor per buscar llocs de treball. Ja m'ha concedit altres favors que vaig escriure. Aquesta vegada me'ls ha concedit a mi i a dues amigues.

Jo tenia un contracte provisional amb una empresa farmacèutica, per reemplaçar una dona embarassada. Vaig demanar a don Álvaro que m'assegurés una feina permanent. A l'empresa van dir que s'havia de procedir a una reestructuració del departament en el qual treballava, cosa que significava o perdre la feina o bé obtenir-la permanent. A la vegada, tenia dues amigues que buscaven ocupació per a l'estiu, però no tenien cap experiència laboral. A la tarda, resava l'estampa de don Álvaro per aquestes tres intencions.

La resposta de don Álvaro va ser molt ràpida. Una de les meves amigues va trobar feina en una botiga a prop de casa seva. Dues setmanes més tard, el meu cap em va dir que la meva feina seria permanent. El mateix dia, l'altra amiga va aconseguir també ser contractada en una sabateria i va començar a treballar de seguida.

A.S. Montreal (Canadà)

No era culpa meva

Per Nadal augmenta el trànsit a la ciutat. Un dia, trobant-me aturada en un semàfor en vermell, un cotxe conduït per un jove em va tancar el pas, i en fer-ho se li va trencar el mirall lateral, ja que va fregar amb el meu. Es va aturar i va reclamar dient que era culpa meva.

Es va mostrar molt alterat. Li vaig contestar com millor vaig poder i me'n vaig anar. Ell em va seguir, i em tancava el pas amb el cotxe per intentar aturar-me. Ho va fer tres cops. Quan creia que ja m'havia "escapat", va tornar acompanyat per un agent de policia. Em vaig aturar. Els dos volien portar-me a la Delegació per arreglar l'assumpte.

Jo m'havia encomanat des del principi a don Álvaro. Ell sabia que no era culpa meva, a més, tampoc tenia diners per pagar el mirall del cotxe.

En plena discussió al carrer, sense arribar a cap conclusió, i jo molt nerviosa, va aparèixer una camioneta blanca al costat nostre. En va baixar una senyora que ens va dir que ho havia presenciat tot i que jo no en tenia culpa. Que la culpa era del jove, i que jo no aniria a la Delegació. A més, va dir que qui podria anar a la Delegació eren ells dos, ja que era membre del Departament anti-robatoris: i va presentar la seva credencial. Per acabar va exigir al jove que demanés disculpes.

Agraeixo aquest assenyalat favor a don Álvaro.

C.H. San José Insurgentes (Mèxic)

Això seu ha estat un miracle

Al febrer de 2004 el meu marit va ser sotmès a una operació quirúrgica, a conseqüència de la qual va ser contagiats per un virus de quírofàn que el va deixar paralític de les dues cames. Durant els primers quatre mesos va estar gravíssim. Tots, metges i familiars, vam témer per la seva vida.

En aquests dies, una veïna i amiga em va donar una estampa de don Álvaro perquè li demanés que intercedís a prop de Déu Pare Misericordiós per la salut del meu marit: perquè pogués refer la seva vida activa, i no haver de romandre en cadira de rodes sense tornar a caminar.

No vaig deixar un sol dia de demanar la intercessió de don Álvaro. Després de ser curat del virus, el meu marit va passar per una dura i

dolorosa rehabilitació en règim d'internat en una residència. Ara camina perfectament amb ajuda d'un bastó, i no li queden seqüeles malgrat els seus 86 anys.

El dia de l'alta a la residència, un dels doctors li va preguntar si era creient, i en contestar el meu marit que molt, li va dir: "Això seu ha estat un miracle".

Com que vaig prometre donar una almoïna, els adjunto un xec per ajudar en la causa de beatificació de don Álvaro. Dono gràcies a Déu per haver-nos donat tal intercessor.

M.G.M. Madrid (Espanya)

Va desaparèixer per complet

Treballo en l'administració d'una residència gran. Un dia vaig caure al terra de la cuina i, per no topar de cara, vaig posar-hi els braços. Des d'aleshores vaig tenir un fort dolor als braços i als canells. Un dolor que augmentava, fins al punt de no poder escórrer un drap amb les mans. Havia de demanar ajuda per fer aquests moviments.

El metge que em va veure va dir que no m'havia trencat res, i em va receptar unes medecines per calmar el dolor, però, tot i que vaig seguir el tractament, el dolor no parava d'augmentar.

Des del primer moment em vaig dirigir a don Álvaro per demanar-li que pogués continuar realitzant la meva tasca, ja que m'agrada molt. Un dia vaig tenir oportunitat d'anar a la cripta on reposen les seves restes, i posant les mans sobre la llosa li vaig demanar, amb absoluta seguretat, que em curés, que em tragués el dolor per seguir treballant. Vaig començar a fer una estona de pregària, confiada que m'escoltava. Portava uns deu minuts així, quan d'esma em vaig tocar els canells i vaig veure que el dolor havia desaparegut per complet.

Han passat tres setmanes i treballo sense notar gens de dolor.

A.T. Roma (Itàlia)

ORACIÓ

per a la devoció privada

*Déu Pare misericordiós,
que concedíreu al vostre servent Álvaro, Bisbe,
la gràcia de ser un Pastor exemplar en el servei
a l'Església i fill i successor fidelíssim
de sant Josepmaria, Fundador de l'Opus Dei:
feu que jo sàpiga també respondre
amb fidelitat a les exigències de la vocació cristiana,
transformant tots els moments i les circumstàncies
de la meua vida en ocasió d'estimar-vos,
i de servir el Regne de Crist;
digneu-vos glorificar el vostre servent Álvaro
i concediu-me per la seva intercessió
el favor que us demano...
(demani's). Amén.*

Pare nostre, Avemaria, Glòria.

*De conformitat amb els decrets del Papa Urbà VIII, declarem que no
s'intenta prevenir el judici de l'Autoritat eclesiàstica i que la present pre-
gària no té cap finalitat de culte públic.*

Aquest Butlletí es distribueix
gratuïtament.

Qui desitgi rebre'l pot
demanar-lo a:

Prelatura de l'Opus Dei.

**Oficina per a les Causes dels
Sants**, carrer Diego de León, 14.
28006. Madrid.

Els qui desitgin ajudar a les
despeses d'edició d'aquesta
publicació, poden enviar els
seus donatius a: **Prelatura de
l'Opus Dei. Oficina per a les
Causes dels Sants**, per trame-
sa postal o per transferència al
c/c. número
0182-4017-57-0018820005,
del BBVA, Agència Urbana del
carrer Diego de León, 16. 28006.
Madrid.

De conformitat amb la legislació
sobre protecció de les dades
personals, es garanteix la possi-
bilitat de demanar la cancel·lació
del propi nom a l'adreça del
Butlletí, enviant un correu
electrònic a ocs@opusdei.es, o bé
per correu a:

Prelatura de l'Opus Dei.

**Oficina per a les Causes dels
Sants**, carrer Diego de León, 14.
28006. Madrid.

En cas de no trobar el
destinatari, torneu-lo al remitent.

Director responsable: José Carlos
Martín de la Hoz

Imprimatur:

+Mons. Javier Echevarría,
Prelat de l'Opus Dei

Idea gràfica: MCM S.r.l. – Firenze
Dep. Leg.: B.42.418-2009
Imprenta: Litoplex Indústria
Gràfica SA. Manresa